

[Minister Hans Sølvhøj.]

sig, at tallet alligevel bliver højere, end vi i dag tror.

Jeg skal også tilføje, at først i dag kan vi jo sige med nogenlunde sikkerhed, at vi får den nye investeringsfond igennem. Under forudsætning af, at folketinget ikke skifter sind mellem anden og tredje behandling, og det er jo noget, der sjældent forekommer, får vi denne fond, og det skulle virkelig bidrage til, at den private indsats kunne blive større. Man må jo for den almindelige bedømmelse ikke glemme, at for de mange lande, der har været kolonimagter, er det sådan, at den samlede hjælp fordeler sig med to tredjedele til staten og en tredjedel til private investeringer, som er traditionelle fortsættelser af de gamle koloniale investeringer. For os er det sådan, at staten, sådan som det ligger i øjeblikket, udreder ca. syv ottendedele af den hjælp, der skal ydes, og det giver jo os en uheldigere startposition end så mange andre lande.

Jeg er enig med hr. Lembourn i, at de frivilliges genetableringsbeløb måske nok er lavt sat; det er noget, vi kan se på. Men når det er sat sådan, er det inden for den ramme, loven angiver, og det kræver altså en meget fundamental ændring at få beløbet sat op.

Hr. Poul Dam var inde på — hvad jeg er enig i — værdier af psykologisk art, når vi anvender bilateral hjælp over for de lande, der skal hjælpes, altså dette at man får lettere kontakt, man får lettere skabt et psykologisk klima af værdi ved den bilaterale hjælpeform. Man får måske også lettere skabt det rette klima herhjemme ved den bilaterale hjælpeform, for ved at pege på de konkrete projekter, hvor vi, somme tider sammen med andre nordiske lande, hjælper et konkret land, kan man mere illustrere, hvad udviklingshjælp egentlig vil sige.

Der er flere af ordførerne, der har nævnt, at vi jo er belastet af fortidens forsømmelser. Det er rigtigt. Da ambassadør Thorp var her i februar, talte han netop om, at nu var vi nået til det punkt, hvor maskinen skulle lette, the take-off, som det hedder i flyversproget, og det mener jeg også vi kan siges at have erkendt, når vi lægger en plan frem, der tredobler den statslige ind-

sats på 5 år. Man kan måske, som hr. Poul Dam var inde på, ribbe andre konti — til min overraskelse nævnte hr. Poul Dam militæret i den forbindelse. Jeg tror, vi hellere skal tage den upopularitet på os, der ligger i at undlade at gå på pirattogt på andre områder, og simpelt hen bringe de ofre, der kræves i retning af forøgede opkrævninger, for at nå frem til den ene procent så hurtigt som muligt.

Derimod er jeg enig med hr. Poul Dam i, at man udmærket kan tænke sig samarbejde med andre lande end de nordiske om u-landsprojekter. For ganske nylig var den jugoslaviske udenrigsminister på besøg og bragte noget sådant på tale, og vi bad jugoslaverne komme igen med konkrete forslag; gør de det, eller gør andre lande det, vil vi se med velvilje på det, men naturligvis kun, hvis projekterne bliver bedre, hvis hjælpen bliver mere effektiv ved et sådant samarbejde.

Spørgsmålet om, hvilke politiske systemer der vil komme til at herske i de nye nationer, om de vil vælge socialisme, kapitalisme eller hvilken form de vil vælge — det er vel indlysende ud fra vore forudsætninger, må vi sige — det bliver deres sag. Det farligste, vi kan gøre i vores politiske målsætning for disse lande, det er at have facitlisten brændende i lommen. Vi har bygget hele vort politiske system op på selvbestemmelsesretten, og det er i og for sig den eneste ting, som vi forsigtigt kan formidle videre til dem; om de ønsker den ene styreform eller den anden, det må blive deres sag.

Fru Else-Merete Ross var inde på, at vi burde kunne nå den ene procent i 1970-71. Nu er det eneste parti, der meget konkret foreslog det her i tinget den 17. januar, liberalt centrum, og de måtte jo se samtlige andre partier — jeg indrømmer, fru Else-Merete Ross' synspunkt havde også nuancer — mødes i en beklagende erkendelse af, at vi nok ikke kan nå den ene procent i 1970-71. Man kunne vel tænke sig, som flere har været inde på, at man noget mere hurtigt skulle yde noget til IDA. Jeg skal ikke her binde finansministeren, hvis sag det er, men jeg vil gerne gøre rede for, at IDA-spørgsmålet har nogle nuancer, som måske ikke er kommet helt frem, hverken her i salen eller i den offentlige debat. Da